

Π. Γεώργιος Σχοινάς: “Να ζούμε με ενότητα τη σχέση μας ως μέλη της Εκκλησίας”

/ [Ενορίες](#)

Στο «Ενοριακό Αρχονταρίκι» του Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς και στο πλαίσιο του προγράμματος «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...», την Δευτέρα 18 Οκτωβρίου, ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Βασίλειος Τσιμούρης, Θεολόγος, φιλοξένησε τον Πρωτοπρεσβύτερο π. Γεώργιο Σχοινά, Θεολόγο και Νομικό, κληρικό της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αθηνών, σε μια συζήτηση με θέμα: «“Εν Χριστώ” ενότητα και διχασμός».

Η ομιλία, μεταδόθηκε ζωντανά από το διαδίκτυο, μέσα από το κανάλι του «[ENOPIA εν δράσει...](#)» στο YouTube.

Η συζήτηση ξεκίνησε με τους λόγους που οδήγησαν στην συγκεκριμένη επιλογή του τίτλου της.

Ο π. Γεώργιος, μεταξύ των άλλων ανέφερε στην ομιλία του:

“Τον καιρό που ζούμε, που όπως πάντα, υπάρχουν διάφορες ζυμώσεις, αναπτύσσονται φυγόκεντρες τάσεις και είναι εύκολος ο διχασμός.

Ποθούμε μία ωραία ενότητα, αλλά δεν ξέρουμε ακριβώς ποια είναι, πως επιτυγχάνεται και πως μπορούμε να αποφύγουμε τον οποιοδήποτε διχασμό, ο οποίος μόνο κακά αποτελέσματα μπορεί να φέρει.

Έτσι, ο τίτλος της συζήτησης επελέγη, για να προσεγγιστούν και τα δύο μεγέθη, μέσα από το πρίσμα του Ευαγγελίου. Πως η παράδοση της Εκκλησίας μας, αυτά που ο Χριστός μας έχει δώσει για να αντλούμε διαρκώς έμπνευση, είναι ικανά να μας φέρουν ή στην ενότητα, ή να οδηγηθούμε στον διχασμό, αν δεν πάρουμε τα πράγματα σωστά.

Χρησιμοποιώντας ένα λόγο του μακαριστού Γέροντα π. Γεωργίου Καψάνη, πως η ενότητα είναι δώρο του Αγίου Πνεύματος και δεν μπορούμε να την επιτύχουμε, παρά μόνο αν γίνουμε δεκτικοί της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, ούτως ώστε να έρθει το δώρο αυτό.

Ενότητα επιτυγχάνεται όταν υπάρξει μία γλώσσα, όταν όλοι λένε και φρονούν το ίδιο, κι έχουν μία καρδιά κι ένα νου, το νου του Χριστού.

Όταν εγώ καθαριστώ από τα πάθη μου, αγωνίζομαι προς αυτήν την κατεύθυνση, ταπεινωθώ μπροστά στο δόγμα της Εκκλησίας, στο ήθος του Ευαγγελίου, στην ιερά μας Παράδοση, στο βίωμα των αγίων, τότε καθίσταμαι ένα δοχείο το οποίο μπορεί να δεχθεί ως δώρο αυτήν την ενωτική διάθεση, την ικανότητα να ενώνομαι εν Χριστώ και με τους αδελφούς.

Να καταλάβουμε πολύ καλά ότι ο διχασμός, έρχεται όταν μπει το ίδιο θέλημα, η σχετικοποίηση της αλήθειας του Χριστού και δεν ζούμε την αλήθεια που μας παρέδωσε ο Χριστός.

Η ευλογημένη ενότητα, δεν έρχεται άνωθεν να επιβληθεί, ούτε με απλές ιδεολογικές προσεγγίσεις και συγκλίσεις ή ακόμη και με συναισθηματικά συνθήματα.

Υπάρχουν θέματα στα οποία είναι ανεκτή μία ποικιλία γνώμων και απόψεων, και κάποια τα οποία εκ των πραγμάτων που διχάζουν. Εκεί πρέπει να υπάρξει ένα φρόνημα, χωρίς να ισοπεδώνεται η προσωπικότητα του καθενός και ο τρόπος που σκέφτεται και εκφράζεται.

Αλλά αυτή η ποικιλία των απόψεων να μην υπερβαίνει αυτό που είναι η διδασκαλία και το θέλημα του Θεού, όπως έχει αποκαλυφθεί σε εμάς.

Μέσα από την συνοδικότητα, που όλοι συμβάλλουν αυτό που έχουν ως πρόσωπα, καλοπροαίρετα, αλλά όλοι είναι αγωνιζόμενοι να φτάσουν αυτήν την ενότητα της πίστεως και την κοινωνία του Αγίου Πνεύματος, εκεί έρχεται ο Θεός και δίνει και την λύση.

Να μην καλλιεργούμε εγωισμούς και φανατισμούς στους ανθρώπους, με το να παρουσιάζουμε την άποψη μας, ως την μόνη αλήθεια. Κι αυτό το πρόβλημα είναι σε όλο το φάσμα της ζωής της Εκκλησίας.

Εκεί χρειάζεται αυτή η ταπείνωση και να προστρέξουμε στους Πατέρες της Εκκλησίας, στις αγίες Συνόδους της Εκκλησίας.

Αυτό δείχνει πνεύμα μαθητείας, εν ελευθερία υπακοής. Και όλοι να υποταχθούμε σε ένα φρόνημα που εκφράζεται μέσα από την παράδοση της Εκκλησίας μας.

Με όλα τα διαδικτυακά μέσα που έχουμε, υπάρχει μια μεγάλη κίνηση της πληροφορίας. Μπορεί να γίνει ένα ιεραποστολικό εργαλείο στα χέρια των ανθρώπων της Εκκλησίας.

Από την άλλη μεριά, υπάρχει μια μεγάλη κυκλοφορία πολλών απόψεων και ερμηνειών και παρερμηνειών, και αρχίζει μετά να καλλιεργείται μια κατάσταση, όπου ό καθένας να έχει ένα προσωπικό αλάθητο.

Επειδή δεν ζούμε, ουσιαστικά, πνευματική ζωή, παρατήρησε, γι' αυτό πέφτουμε σε αυτήν την κατάσταση. Και γι' αυτό και δεν έχουμε την διάκριση του τι είναι κάτι επουσιώδες, το οποίο μπορούμε να το αφήσουμε στην άκρη και να προχωρήσουμε, αφήνοντας τον άλλον σε μία διαφορετικότητα, και τότε πρέπει να πούμε όχι.

Ο εγωισμός αφαιρεί την διάκριση από τον άνθρωπο. Ο καθένας, ανάλογα με τον αγώνα του και την προσωπική του πορεία, διακρίνει με το που και πόσο πρέπει να

μιλήσει.

Οι άγιοι ήξεραν να διαχωρίζουν τι είναι το όμορφο, τι είναι το ευάρεστο στον Θεό, να το προτείνουν στους ανθρώπους, χωρίς να τους δείχνουν κάτι άσχημο και να τους πληγώνουν και να τους διώχνουν ακόμη πιο μακριά.

Αν ψάξουμε τον εαυτό μας, όλες τις αμαρτίες τις κουβαλάμε, αλλά και όλες τις αιρέσεις επίσης. Οι ίδιοι διχαζόμαστε μέσα μας, άλλα θέλει η καρδιά μας, άλλα ο νους.

Αν έχουμε συναίσθηση ότι εμείς είμαστε οι αμαρτωλοί, εμείς έχουμε ανάγκη θεραπείας, τότε θεραπευόμενοι εμείς, θα μπορούμε να βλέπουμε και τους άλλους με πολύ περισσότερη αγάπη, να τους δίνουμε το πολύτιμο μαργαριτάρι που είναι ο Χριστός, που είναι η ενυπόστατη αλήθεια και αγάπη. Αυτό είναι ευλογημένη ενότητα που επιτυγχάνεται μέσα από την χάρη του Αγίου Πνεύματος.

Η άλλη προσέγγιση, του **«εγώ είμαι ο καλός και εσύ ο κακός»**, εκεί αρχίζει το πράγμα και χαλάει και μπαίνουμε σε καταστάσεις διχαστικές, οι οποίες δεν ωφελούν κανένα”.

Και η συζήτηση ολοκληρώθηκε με την προτροπή του π. Γεωργίου:

«Να χαμηλώσουμε, να μετανοήσουμε, μπας και ταπεινωθούμε μέσα σε αυτήν την διαδικασία, και τότε θα έχουμε όλη την ευλογία του Θεού, να μπορούμε να ζούμε με ενότητα τη σχέση μας ως μέλη της Εκκλησίας.

Αλλά και να αισθανόμαστε και ως εν δυνάμει μέλη της Εκκλησίας και τους εκτός αυτής. Γιατί σήμερα είναι εκτός και αύριο μπορεί να τους ευλογήσει η χάρη του Θεού και να έρθουν να γίνουμε ένα σώμα, μία πίστη.»

